

jeg før har sagt, langt mere et Byggespørgsmaal end et Jordspørgsmaal. Det er ganske vist høje Priser, Jorden efterhaanden er kommet op i, men forsaavidt Jordpriserne atter skulde gaa ned, vil man fra Statens Side tage Tabet ifølge den Bestemmelse, som nu bliver indført, om, at der i alt Fald et Par Gange skal foretages periodiske Vurderinger. Det er altsaa særlig Opførelsen af Bygninger, som volder saa store Vanskeligheder.

Det er jo navnlig det store Principspørgsmaal om de periodiske Vurderinger, der tidligere er drøftet her i Rigsdagen. Nu ser det jo ud til, at der kan skabes Overensstemmelse mellem Rigsdagens Partier, idet der synes at kunne blive Enighed om at gennemføre netop det, som Venstres Ordfører har gjort sig til Talsmand for. § 13 lyder nu saaledes: „Loven vil være at underkaste Revision inden 15 Aar efter dens Ikrafttræden; fører Revisionen ikke enten til en Forlængelse af Loven eller til en ny Lov, danner den sidst afholdte Vurdering af Jorden indtil videre Grundlaget for Renteberegningen, jfr. §§ 4 og 5“. Altsaa, vi skal have periodiske Vurderinger i de første 15 Aar, og paa Grundlag af de derved indvundne Erfaringer skal der saa træffes Bestemmelse om det System, som fremtidig skal anvendes. Det er den rigtige Vej og den, som Venstre allerede for længe siden har gjort sig til Talsmand for. Vi udtalte meget bestemt, at vi med Hensyn til de periodiske Vurderinger havde strakt os saa vidt, at vi ikke kunde gaa væsentlig videre, og man kunde vistnok have opnaaet det Resultat, som vi nu er kommet til, betydelig hurtigere, hvis vi havde kunnet blive enige her i Folketinget. Vi har imidlertid i Rigsdagen en Tilbøjelighed til at gøre det sværere for hinanden end strengt nødvendigt, og derfor trækker det tidt længere ud med at naa et Resultat med Hensyn til de forskellige Lovforslag.

Hvad Byggespørgsmaalet angaar, har der været forskellige Forslag fremme; bl. a. har Venstre stillet et Forslag, som jeg absolut anser for det bedste af dem, der er fremkommet, nemlig at man i denne Tid, hvor det er saa overordentlig dyrt at bygge, foretog en Nedskrivning af ca. 30 pCt. indenfor en Maksimumsgrænse af ca. 9 000 Kr. For en Bygning, som det koster 9 000 Kr. at opføre, skulde denne Sum altsaa nedskrives til 6 300 Kr. og Staten altsaa tage et Tab paa 2 700 Kr. Dette vilde være analogt med, hvad vi er gaaet med til med Hensyn til Boligbygning

i Byerne, hvor Stat og Kommune i Virkeligheden tilskyder 30 pCt. Vi har yderligere sagt, at dette Forslag om et Maksimumsbeløb paa 9 000 Kr. ikke skulde være noget Ultimatum. Efterhaanden som det bliver dyrere og dyrere at bygge, kan vi sikkert ikke blive staaende ved de 9 000 Kr., men maa højere op. At foretage en saadan Nedskrivning af nogle og tredive Procent vilde efter vor Opfattelse være heldigere end at blive staaende ved det foreliggende Lovforslags Bestemmelser, som gaar ud paa, at hele det Beløb, det koster at opføre Bygningerne, skal tilbagebetales. Lad os tage et konkret Tilfælde. Det bestemmes, at man som Udgangspunkt skal tage de Priser, der i 1914 var paa Byggematerialer og paa alt, hvad der i det hele taget skal til for at faa bygget. Lad os sige, at det nu er 3 Gange saa dyrt at bygge, som det var i 1914, og at det den Gang kostede 6 000 Kr. at bygge et Hus. Saa vil det nu koste 18 000 Kr., og saa er det Mening ifølge Lovforslaget, at hver eneste Øre af disse 18 000 Kr. skal tilbagebetales, men der skal derimod ikke svares Renter af mere end 6 000 Kr. med 4½ pCt. p. a. i de første 10 Aar; derefter skal hele Spørgsmaalet tages frem igen. Hvordan man nu vil stille sig efter 10 Aars Forløb, er der jo ingen, der ved. Man har fra Regeringspartiernes Side talt om den Usikkerhed, der er, fordi vi ikke vil fastslaa for al Fremtid, at der skal foretages periodiske Vurderinger. Dertil vil jeg sige, at efter Forslaget, som det foreligger, vil der ogsaa være en meget betydelig Usikkerhed for Ejerne af disse Brug, fordi de ikke kender Renten efter diste 10 Aars Forløb, og muligvis vil man da gaa til, at der skal betales Renter af 12 000 Kr. eller maaske endogsaa af det fulde Beløb. De skal i alt Fald tilbagebetale de fulde 18 000 Kr. Jeg mener, at Venstres Forslag var langt heldigere; det var præcist og koncist, og enhver, der gik ind til et saadant Brug, fik øjeblikkelig at vide, hvor stor Hjælp han kunde faa fra Statens Side; Resten maatte han saa selv skaffe. Dette vilde utvivlsomt have været bedre; men det kan der vel ikke være Tale om at faa indført, efter at der nu er truffet Overenskomst mellem de forskellige Partier, saaledes at i alt Fald de 3 Lovforslag kan gennemføres.

Jeg kunde, som sagt, have ønsket, at Lovforslaget havde faaet en noget anden Affattelse paa de Punkter, som jeg her har nævnt. Men i Betragtning af de mange vidtløftige Forhandlinger, som er førte, og